

community

The New Apostolic Church around the world

01/2017/LV

2017. gada moto:

**Gods lai Dievam,
mūsu Tēvam**

Dievkalpojums Brazīlijā:
Mīlestība uz Jēzu

Katehisms:
Lūgšana un upuris

Katehisms:
Laulība un ģimene

New Apostolic Church
International



Gods lai Dievam, mūsu Tēvam

Mīļie ticības brāļi un māsas,

„Gods lai Dievam, mūsu Tēvam” – tā apustulis Pāvils raksta vēstulē filipiešiem. Tā ir sensena doma – parādīt godu Dievam, kurš visu ir radījis un izveidojis, tas ir, atklāti slavēt Viņa spēku un sludināt nebeidzamo labestību. Un tomēr cilvēki vairs reti tā rikojas. Gluži pretēji: viņi padara Dievu atbildīgu par visām savām nelaimēm!

Mans aicinājums šodien ir šāds: Dosim Dievam, savam Tēvam, godu!

Un lai tas nebūtu tikai 2017. gada moto, bet gan mūsu turpmākais dzīves un ticības ceļš. Dievu, savu Tēvu, godināt - kā tam būtu jānotiek? Kā piemēru es minēšu trīs uzdevumus:

- Apzināsimies Dieva lielumu! Viņš ir visa radītājs, no kura viss ir cēlies: gan redzamais radījums, gan arī visa pestīšanas vēsture. Mūsu uzdevums ir gudri un pareizi apieties ar Viņa radījumu. Dievs ir devis mums dabas resursus, taču atbildība par šo resursu sadalīšanu gulstas uz mūsu – cilvēku - sirdsapziņas.
- Sacīsim Viņam paldies par visām dāvanām, pildot Viņa gribu arī tad, kad tas apgrūtina mūsu dzīvi. Mēs arī nesam Viņam upuri. Mēs vairāk ļaunajam uz Viņu un mazāk žēlojamies. Viņš rūpējas par mums, kaut arī mēs esam grēcinieki. Pretēji citu cilvēku domām mēs vēlamies sargāt katra cilvēka cieņu. Jo Dievs ir visu cilvēku Tēvs! Mēs darām godu mūsu Tēvam, kad izturamies kā Dieva bērni, izlūdzoties pestīšanu tiem, kuri ir mūs ievainojuši.
- Sludināsim Viņa godību, izturoties kā Dieva bērni. Dieva priekšā mēs esam kā bērni: mēs zinām maz, bet Viņš zina visu. Tāpēc ir labi, ka mēs atzīstam Viņa autoritāti un esam gatavi Viņam kalpot no sirds. Un tā nav mūsu brīvības ierobežošana, bet gan svētības avots!



Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

Mēs vēlamies Dievam, mūsu Tēvam, dot pienācīgu godu: Viņš ir lielāks par visu; nekas nevar Viņu aizkavēt dot mums savu valstību. Tai dzīvībai, kuru Viņš ir ielicis mūsos, ir jāattīstās. Tā mēs arī nesīsim savu artavu Viņa bērnu vienotībā, apzinoties, ka visiem ir tikai viens Dievs un Tēvs, „kurš ir pāri visiem, caur visiem un visos”.

Trīs punktu programma 2017. gadam skan šādi:

- Dieva, mūsu Tēva, godību atpazīt Viņa darbos.
- Pateikties Viņam par labestību.
- Sludināt Viņa godību, izturoties kā Dieva bērniem.

Visbeidzot, es jums visiem novēlu daudz prieka un Dieva svētības jaunajā gadā!



2016. gada 28. septembrī pirmapustulis noturēja dievkalpojumu Gramado - Brazīlijas pilsētā Riugrandi du Sulā – štatā, kurš atrodas vistālāk uz dienvidiem no visiem 27 valsts apgabaliem.



Lūkas 7, 47.48

*Tādēļ es tev saku: viņas grēki,
kuru bija daudz, ir piedoti,
jo tā daudz mīlējusi; bet kam
maz piedod, tas mīl maz.
Un viņš tai sacīja: „Tev tavi
grēki ir piedoti.”*

Mīlestība uz Jēzu

Mīlie brāļi un māsas, dziesma, kuru dziedāja koris, pauž mūsu prieku, ka mēs šodien drīkstam piedzīvot šo dievkalpojumu. Es dalos šajā priekā ar jums. Taču man ir viena vēlēšanās: lai katrs no mums, mani ieskaitot, gribētu spert izšķirošo soli uz savu ticības mērķi un pietuvoties Kristum. Mēs vēlamies spert lielu soli pretī Viņam, kļūt līdzīgi Viņam, rīkoties pēc Viņa gribas. Es varu iztēloties, ka jūsu vidū ir brāļi un māsas, kuri varbūt nav tik precīgi – ne tāpēc, ka nespēj ticēt, bet gan tāpēc, ka viņiem ir daudz pārbaudījumu un rūpju par nākotni - gan savu, gan bērnu. Es vēlos šiem brāļiem un māsām teikt: jūs neesat aizmirsti, Dievs vēlas jūs šodien mierināt un stiprināt. Viņš apsola savu palīdzību.

Padomāsim par kādu notikumu: Pēteris visu nakti zvejoja un nenokāra nevienu zivi. Tad nāca Jēzus un teica viņam: „Dodies turp, kur ir dziļāks, un izmet savus tīklus!” Pēteris bija zvejnieks pēc profesijas. Viņš zināja, ka tas neko nedos, taču viņš atbildēja: „Bet uz tavu vārdu es gribu tīklu izmest.” (Lūkas 5, 4.5) Viņš devās jūrā un izvilka lielu lomu. Kungs pats izmantoja šo ainu, stāstot par evaņģēlija izplatīšanu pasaulē. Mīļie brāļi un māsas, rūpēsimies par to, lai apustuļu mācība izplatītos tālāk pasaulē. Šeit netiek domāts par to, cik daudz līdzekļu mums ir vai kādas metodes mums jāizmanto. Netiek runāts arī par to, cik daudz jaunapustulisko kristiešu mēs iegūsim, tas nav mūsu mērķis. Te netiek runāts arī par to, cik daudz cilvēku atnesis upuri.

Te tiek runāts par to, cik daudz atradīs mācekļu, kuri patiesi sekos Kungam Jēzum, cik atradīs dvēseļu, kuras tiks pieskaitītas Kunga ligavai. Te netiek runāts par kaut kādām metodēm. Te ir spēkā viens, proti, rīkoties, kā rīkojās Pēteris: vienkārši piepildīt Jēzus Kristus gribu. Tas tad lai arī turpmāk paliek mūsu nodoms: mēs pieliksim visas pūles, lai evaņģēliju pārvērstu darbos, dzīvojot ikdienā tā, kā to no mums sagaida Kungs. Mūsu paraugs uzrunās cilvēkus, kurus Dievs vēl vēlas atvest pie Sevis. Darbosimies arī turpmāk tā, lai evaņģēliju iedzīvinātu darbos, sekojot Kungam un ar mūsu izturēšanos piepulcinot citus cilvēkus.

Vēlreiz: netiek runāts par to, lai atrastu jaunus Jaunapustuliskās baznīcas piekritējus, bet gan par to, lai atrastu drosmīgus mācekļus, kuri sekos darbos Jēzum un ļaus sevi sagatavot Kunga atnākšanas dienai.

Nolasītais vārds skan mazliet neierasti. Bet īsi apskatīsim to: tas ir saistīts ar Jēzus došanos pie farizeja Sīmona. Ēšanas laikā ienāca kāda sieviete. Visi atpazina viņu kā lielu grēcinieci. Viņa sāka raudāt, slacīja Jēzus kājas ar savām asarām, skūpstīja tās, izžāvēja ar saviem matiem un izieda ar dārgu eļļu. Visa klātesošā sabiedrība bija uztraukusies: kāpēc Jēzus atļauj tā rīkoties šai sievietei, viņa taču traucē kopējo noskaņu! Jēzus zināja šīs domas un teica Simonam: „Kādam ticīgajam bija divi parādnieki, viens tam bija parādā pieci simti denāriju, un otrs piecdesmit. Kad tie nespēja atdot, viņš abiem atlaida parādu. Kurš no abiem to vairāk milēs?” (Lūkas 7, 41.42) Bija skaidrs: kas bija parādā piecus simtus, tas milēja vairāk. Un tad sekoja Jēzus atbilde: „Jūsu daudzie grēki ir piedoti, jo tā parādīja lielu mīlestību.” (Lūkas 7, 47) Jēzus ar to vēlējās pateikt: mums Dievs ir jāmīl, jo Viņš mums piedod. Šī atziņa der mums visiem.

Mums vienmēr ir jāapzinās, ka Jēzus piedod mūsu grēkus. Un mūsu atbilde uz Viņa žēlastību un mīlestību ir mūsu mīlestība pret Viņu.

Ko nozīmē, ka Dievs piedod mūsu grēkus? Pirmkārt, Jēzus Kristus, Dieva Dēls, ir cietis un miris par mums. Es nevēlos daudz par to runāt, bet ir jauki, ja mēs domājam par to, ko nozīmē Jēzus mīlestība un ko Viņš ir uzņēmis, lai glābtu mūs. Mīļie brāļi un māsas, vislielākais Jēzus mīlestības pierādījums ir tas, ka Viņš ir miris par mums! Ja mēs tad mīļajam Dievam sakām: jā, vai Tu vēl mīli mani? - cilvēcīgi skatoties, mums vajadzētu kaunēties par šādu jautājumu. Kristus ir miris par mums! Ko lai Dievs vēl vairāk dara mūsu labā bez sava Dēla upurēšanas? Jēzus Kristus mira par mums, jo Viņš mūs mīl un vēlas piedot mūsu grēkus.

Pirmais grēks, kuru Viņš mums piedeva, bija iedzimtais grēks. Pirmā žēlastība, kura mums tika dāvāta, bija ūdenskristības. Viņš nomazgāja mūsu iedzimto grēku un ar to darīja mūs spējīgus ieiet kopībā ar Dievu. Varbūt tas skan ļoti teorētiski, taču mums par to ir jādomā. Caur ūdenskristībām mums, nabaga cilvēkiem, pavērās iespēja ieiet un palikt kopībā ar Dievu.

Viņš piedod mums katram mūsu grēkus. Katru reizi, kad mēs rīkojamies pretēji Dieva gribai, katru reizi, kad mēs nedzīvojam pēc evaņģēlija, mēs grēkojam, un katrs grēks aizslēdz mūsu ceļu uz kopību ar Dievu.

Iedomājieties, jums ir iespēja ieiet kopībā ar Dievu, bet, tā kā jūs sagraujot, ceļš ir slēgts. Ja mēs nerīkojamies pēc desmit baušļiem, mēs grēkojam. Tāpēc ir vērts vēlreiz un vēlreiz ieskatīties desmit baušļos un tad uzdot sev jautājumu: vai es to visu esmu ievērojis? Katru reizi, kad mēs pārkāpjam sava tuvākā mīlestības baušli, mēs grēkojam. Dažreiz mēs esam ne pārāk prasīgi pret sevi. Dažkārt mēs Dievam esam kaut ko apsolījuši un neizpildām to. Tad mums ir daudzas un dažādas atrunas.

Katru reizi, kad mums ir iespēja darīt ko labu, bet mēs to nedarām, mēs grēkojam. Ja par to padomā, tad nonākam līdz atziņai, cik bieži mēs tā sagraujam. Taču Jēzus Kristus savā žēlastībā paņem visus grēkus prom. Es bieži nodarbojos ar šīm domām. Dievs zina visu, Viņš nevar aizmirst, jo pagātne un tagadne Viņam ir vienlaicīga.

Es novēroju savā dzīvē, ka kļūstu vecāks un vairāk aizmirstu dažādas lietas, taču Dievs neaizmirst. Bet, ja Viņš mums



piedod, Viņš visu paņem projām; grēka vairs nav, un ir tā, it kā nekas nebūtu bijis.

Dažkārt mēs sevi apgrūtinām ar to, lai septiņdesmit septiņas reizes piedotu, kā teica Jēzus (Mateja 18, 22). Citu reizi Viņš teica: tev savam brālīm ir septiņas reizes dienā jāpiedod (Lūkas 17, 4). Vai to var prasīt no mums? Bet vai tu esi padomājis par to, cik bieži tev tavi grēki ir piedoti?

Kungs piedod mūsu grēkus. Viņš ir miris par mums. Iedzimtais grēks ir ticis nomazgāts, lai mēs varētu ieiet kopībā ar Dievu, un grēki, kas varētu noslēgt ceļu pie Viņa, mums tiek piedoti. Tāpēc, ka Kungs to izdarīja, mēs mīlam Viņu. Kā izpaužas mūsu mīlestība? Mēs paliekam Viņam uzticami, jo mēs esam Viņa žēlastībā atpazinuši mīlestību. Mēs paliekam Viņam uzticami, jo mēs mīlam Viņu, kaut arī Viņš mūsu lūgumus uzreiz nepiepilda, dažkārt mēs neko

vairs nesaprotam, un reizēm Viņa svētība nav acīmredzama. Bet mēs tik un tā paliekam pie Viņa. Mēs paliekam uzticami Viņam, jo esam piedzīvojuši Viņa mīlestību.

Kā vēl izpaužas mūsu mīlestība? Tanī ziņā, ka mēs kalpojam Viņam, darām to, ko Viņš vēlas no mums redzēt.

Mēs vēlamies darīt labu un kalpot Kungam arī savā ikdienā. Tā kā mēs Viņu mīlam, mēs vēlamies Viņam palīdzēt. Mēs zinām, ka mūsu darbs saistīts ar to, lai vēl daudzi cilvēki atrastu ceļu pie Dieva. Mēs vēlamies Viņam palīdzēt, tāpēc ka Dievs ir labs pret mums. Tā kā mēs

Viņu mīlam, mēs esam pateicīgi un darām to, kas Viņam patīk. Un kas Dievam patīk? Viņam patīk, ja mēs piedodam savam tuvākajam. To mēs darām mīlestībā pret Dievu, jo Viņš mums ir tik daudz piedevis, Viņš mūs ir izglābis. Viņš nāk pie manis un saka: „Man ir viens lūgums tev: vai tu

*Mīlestībā paliksim
Dievam uzticami,
kaut arī dažkārt mēs
Viņu neizprotam.*

400 ticīgo brāļu un māsu piedalījās šajā dievkalpojumā; vairāki no tiem, lai piedalītos dievkalpojumā, bija mērojuši vairāk nekā 1000 kilometru garu ceļu.



vari piedod savam tuvākajam?” Es taču nevaru teikt: „Nē, es to nedarišu! Tas ir par daudz no manis prasīts!” Man ir jāpadomā par to, ko Kungs ir darījis manā labā. Jau mīlestības pret Viņu dēļ vien man ir jādara tas, ko Viņš gaida no manis, un man ir jāpiedod savam tuvākajam.

Un tagad es visu apkoposu: mums vienmēr ir jāapzinās, cik daudz žēlastības mums sniedz Dievs. Dieva Dēls ir miris par mums. Viņš ir atbrīvojis mūs no iedzimtā grēka, lai mēs ieietu kopībā ar Dievu. Un Viņš vienmēr ir gatavs piedod mums gan lielus, gan mazus grēkus, arī simtkārt, ja tas ir nepieciešams. Viņš dzēš grēku, tas vairs neeksistē. Tā kā Viņš mums ir tik daudz piedēvis, mēs vēlamies Viņu milēt. Mīlestībā mēs paliekam Viņam uzticami, kaut arī mēs dažreiz Viņu nesaprotam, kaut arī Dievs nedod mums to, ko mēs gribētu, ko mēs esam lūguši; mēs kalpojam Viņam un mīlestībā pret Dievu esam spējīgi piedod savam tuvākajam.

Jēzus saka: „Jūsu daudzie grēki ir piedoti, jo jūs parādījāt

lielu mīlestību.” Šos vārdus var saprast arī citādi: tā kā jūs Viņu mīlējāt, Viņš ir jums piedēvis. Tātad eksistē likumsakarība. Bet Jēzus pamatoja, kāpēc viņš šai sievietei piedēva: „Tava ticība tev ir palīdzējusi; ej ar mieru!” Lai saņemtu grēku piedošanu, ir vajadzīga ticība. Tas ir obligāts nosacījums - ir jātic Jēzum Kristum, ir jātic, ka Viņš ir Dieva Dēls, ka Viņš ir miris par mums un ir augšāmcelies. Bez ticības Jēzum Kristum neviens nevar tikt glābts. No tā izriet mūsu ticība, ka apustuļi mums piedod grēkus, jo viņi ir saņēmuši dievišķo pilnvaru piedot grēkus. Lai saņemtu grēku piedošanu, ir jābūt stiprai ticībai.

Kā var atpazīt, ka ticība ir stipra? Apustulis Pāvils ir to pateicis pavisam skaidri: ticība, kas mūs ir glābusi, kļūst redzama mīlestībā (Galatiešiem 5, 5.6). Tā ir patiešām stipra mīlestība.

Lai saņemtu kristību žēlastību, ir jātic Jēzum Kristum. Var tikt kristīts tikai tas, kurš liecina: es ticu Jēzum Kristum. Kā iedarbojas ticība? No mīlestības pret Kungu cilvēks



vēlas sekot Viņam. Tas, kurš tiek kristīts, apliecina: es vēlos atteikties no ļaunā un sekot Jēzum Kristum. Es nododu savu dzīvi Kungam Jēzum. Citādi kristības ir tikai tradīcija bez jebkādas iedarbības. Lai kristību žēlastība būtu iedarbīga, ir jābūt stiprai ticībai Jēzum Kristum. Šai ticībai ir jāparādās ikdienas mīlestībā. Ir jāseko Jēzum Kristum un jādzīvo pēc Viņa evaņģēlija. Viņš ir mūsu paraugs. Tā kā Jēzus atbrīvoja mūs no iedzimtā grēka, mēs Viņu mīlam un Viņam sekojam.

Ar grēku piedošanu ir tieši tāpat: lai piedzīvotu piedošanu, mums ir jātic Jēzum Kristum. Un mēs ticam Jēzum Kristum, tāpat kā mēs ticam Viņa apustuļiem, un šī ticība parādās ikdienas rīcībā.

Ja mēs Jēzu Kristu patiešām mīlam, tad vienmēr uzdodam sev jautājumu: vai Dievam ir labs prāts uz mani? Vai arī mani ir kaut kas, kas traucē Viņam? Tas ir mīlestības apliecinājums: vēlēšanās izpatikt otram un vienmēr pārbaudīt sevi. Vai mana uzvedība ir tāda, kas patīk Kungam Jēzum?

Savas uzvedības pārbaude ir nepieciešama, lai saņemtu grēku piedošanu. Ja es mīlu Kungu, tad es ciešu savu grēku dēļ. Tad es nesaku: „Tas taču nav tik slikti, tie citi arī dara tāpat.” Ja es apzinos, ka savas muļķības dēļ liedzu sev ceļu pie Jēzus, ka es vairs nevaru nākt pie Viņa, tad neviens grēks nav par mazu. Kādu nelielu melu dēļ vai ja es kaut ko esmu vai neesmu izdarījis, es vairs nevaru pietuvoties Kungam Jēzum! Šādi apzinoties, grēks radīs mums sāpes. Mēs ciešam savu darbu vai mūsu nepilnību dēļ, ka mēs neesam darījuši neko, ko mums vajadzēja darīt. Ja mēs mīlam Kungu, tad mēs ciešam savu grēku dēļ.

Tā kā mēs mīlam Kungu, mēs stingri nolemjam: tam jābūt citādi, es vēlos sevi mainīt uz labo pusi! Es vēlos izpatikt Kungam Jēzum, es vēlos nākt pie Viņa! Man ir jāmainās! No mīlestības uz Kungu es esmu gatavs piedod savam tuvākajam. Jo es uzdodu sev jautājumu: kas man ir svarīgāks? Vai kopība ar Kristu vai tas, ka es palieku pie sava lēmuma? Pat ja citi redz, ka tam otram nav taisnība un ka viņu vajadzētu sodīt. Mīlestībā pret Kungu Jēzu mēs sakām: „Ak, lai arī viss ir par sliktu man, tomēr es vēlos kopību ar



Kristu! Mīlestības pret Kungu Jēzu dēļ es esmu gatavs salabt ar to, kas man nodarīja pāri.” Jo mēs zinām, ka Dievs grib, lai mēs būtu kā viens vesels kopā ar Viņu, lai mēs dzīvotu vienotībā. Mīlestībā pret Kungu mēs esam gatavi piedod. Kungs vēlas, lai cilvēku starpā nebūtu strīdu, lai cilvēki būtu spējīgi rīkoties, neapvainojot vai neievainojot otru.

Tur, kur ir pašpārbaude, kur ir griba sevi uzlabot, kur cilvēks cieš grēku dēļ un ir gatavs tos nožēlot, kur viņš ir gatavs piedod savam tuvākajam un ar viņu samierināties, var piedzīvot grēku piedošanu. Tik vienkārši tas ir, mīļie brāļi un māsas. Mēs vēlamies turpmāk domāt par šīm atziņām žēlastībā, kuru mums dāvā Kungs. Tā kā Viņa žēlastība ir tik liela, mēs vēlamies Viņu mīlēt. Mēs paliekam Viņam uzticīgi neatkarīgi no tā, kā mainās mūsu dzīves apstākļi. Mēs kalpojam Viņam. Mēs piedodam savam tuvākajam, jo tas patīk mūsu Kungam. Mums jāpaliek stiprā ticībā, kas darbosies mīlestības spēkā. Mēs vienmēr pārbaudām sevi, jo vēlamies kļūt labāki. Mēs vēlamies kļūt līdzīgi savam Kungam. Mēs ciešam savu grēku dēļ, mēs nožēlojam tos un vēlamies piedot savam tuvākajam, lai arī mums tiktu piedots. Mēs vēlamies sekot Kungam un piedzīvot mūžīgo kopību ar Viņu, un tur, kur mēs vienmēr darbojamies ticībā un mīlestībā, mēs saņemam grēku piedošanu.

Mīļie brāļi un māsas, šis lai nav tikai kāds teoloģisks lasījums; ņemiet šīs domas no Svētā Gara un darbojaties ar tām turpmāk. Es varu jūs iedrošināt: jo vairāk jūs par šīm atziņām domāsit, jo vairāk Dievs jūs svētīs.



PAMATDOMAS

Mēs mīlam Jēzu Kristu, jo Viņš dāvā mums grēku piedošanu. Lai to saņemtu, mums ir jātic Jēzum Kristum. Patiesa ticība parādās mīlestībā pret Kristu.



Attēls: Ziemeļreinas-Vestfālenes Jaunapustuliskā baznīca

Kalpot mīlestībā, nevis valdīt

Visi aktīvie un arī jau pelnītā atpūtā aizgājušie amatbrāļi no Albānijas un kaimiņzemes Kosovas sapulcējās uz pirmapustuļa Žana Lukas Šneidera dievkalpojumu, kurš notika 2016. gada 9. jūlijā Tirānas baznīcā.

Bībelē sargi un Izraēla nams ir salīdzināti ar baznīcu un amatnesējiem, kuri kalpo šodienas draudzēs. „Bībelē teiktais: „Es esmu tevi iecēlis,” - ir Dieva aicinājums. Mūs kalpošanai ir pasaucis Dievs, nevis kāds cilvēks un arī ne kāda organizācija,” akcentēja pirmapustulis Šneiders. Dievs ir pasaucis kalpošanai; tātad amatnesējs ir Dieva kalps! Tāpēc amata saņemšana nav saistīta ar kādām priekšrocībām: „Mēs neesam kļuvuši par amatnesējiem, Dieva kalpiem, lai mums dzīvē klātos labāk,” skaidroja baznīcas vadītājs, „tā ir kalpošana Dievam un draudzei.”

Pestīšana nav automātiska

Pildot amata uzdevumu, nevar iegūt pestīšanu. Tās ir divas pavisam atšķirīgas lietas: „Var būt ļoti labs Dieva kalps, var darīt ļoti daudz Dieva darbā, taču tā Kunga dienā negūt iespēju piedalīties.” Amats un kalpošana nepalīdz iegūt sev svētlaimību. Pirmapustulis Šneiders saka tieši: „Es nevaru iet pie Kunga Jēzus un teikt: „Kungs, es taču biju pirmapustulis, Tev ir jāņem mani līdzī!” Viņš tad man varētu teikt: „Nē, tu biji tikai darbarīks, un tu man vairs

Albāniju administratīvi aprūpē Ziemeļreinas-Vestfālenes Jaunapustuliskā baznīca. Sešas Albānijas draudzes – Tirānā, Eļbasani, Fieri, Ļušņā, Kučovā un Ura Vaigurorē - ir 200 brāļu un māsu.



neesī vajadzīgs.” Ja manā dvēselē nav notikušas izmaiņas uz labo pusi, tad tā Kunga dienā es nevarēšu būt klāt.”

Sarga kalpošana

Sargam jābūt modram, lai atpazītu briesmas un tad brīdinātu citus. Bet sargs nevar viens pats cīnīties ar ienaidnieku, un viņš nevar arī paiet garām kārdinājumiem. Ticībā ir tāpat: „Kā Dieva kalpi mēs nevaram izvairīties no tā, ka draudze tiek kārdināta. Mēs nevaram ļauno izmest no šīs pasaules. Taču mūsu uzdevums ir jau laikus atpazīt briesmas un brīdināt brāļus un māsu. Mēs nevaram draudzes vietā cīnīties. Katram Dieva bērnam jācīnās pašam par savu pestīšanu; to priesteris nevar izdarīt brāļu un māsu vietā.”

Ne valdīšanas, ne priekšnieka tēlošanas

Amatnesējs nav nekāds ticīgo priekšnieks. „Mūsu amati baznīcā nenozīmē, ka mēs drīkstētu valdīt pār draudzi, pavēlēt draudzei, likt, lai tā mums kalpo,” tā sacīja baznīcas vadītājs. Augstāks stāvoklis ir sasniedzams, tikai gūstot svētību, saņemot dievišķo aicinājumu kalpot.

Gudra tālredzība

Sargam jābūt ar labu redzi; slikti redzošs cilvēks nevar sargāt. Pirmapustulis norādīja uz trim lietām, kas ir nepieciešamas kalpošanai draudzē:



- redzēt mūžīgās dzīvības perspektīvu: „Netiek runāts tikai par pasaulīgās dzīves labklājību. Jādomā par mērķi, par Kunga atnākšanu un par mūžīgo dzīvi!”
- redzēt neierobežoti: „Mēs nevaram vienmēr pareizi novērtēt situāciju, ja mēs neapzināties, ka dzīve turpinās arī mūžībā. Mēs nedrīkstam ievērot tikai mūsu mazo draudzi, mums jāpatur savā redzeslokā viss Dieva darbs.”
- neskatīties tikai uz sevi: „Kungs Jēzus mums ir piemērs, nevis es! Katram cilvēkam ir savs raksturs, galvenais, lai viņš seko Kungam Jēzum un dzīvojot ievēro evaņģēlijā teikto.”

PAMATDOMA

Ecechiēla 3, 17:

„Cilvēka bērns, Es tevi esmu ielicis par sargu Izraēla namam. Kad tu uztversī vārdu no manas mutes, tad tev tie jāpamāca un jābrīdina manā vārdā.”

Amatnesēji ir Dieva pasaukti un svētīti, lai Viņam kalpotu. Svētā Gara vadīti, tie brīdina draudzi par briesmām, kuras tai draud, un kalpo draudzei par paraugu.

Jaunumi no Latvijas



Apustuļa Valtera Šorra dievkalpojums Cēres draudzē

Svētā apzīmogošana Cēres draudzē

Šajā dievkalpojumā notika arī svētā apzīmogošana, kurā trīs ciemiņi saņēma Svētā Gara sakramentu. Svētā Gara sakraments, viens no trim sakramentiem, ir spēkā arī šodien, kad caur apustuļa amatu to saņem ticīgie, tāpat kā tas notika pirmo apustuļu laikā. Par to ir rakstīts Apustuļu darbos astotajā un deviņpadsmitajā nodaļā. Kad ticīgie tika kristīti ar ūdeni Jēzus Kristus vārdā, apustuļi uzlika tiem rokas un tie dabūja Svēto Garu. To bērnu, kuri vēl nav iesvētīti, vietā solījumu Dievam dod viņu vecāki. Apustulis tāpat akcentēja, cik svarīgi arī turpmāk šim dvēselēm apmeklēt dievkalpojumus, klausīties Dieva vārdu un saņemt grēku piedošanu, svinot svēto vakarēdienu. Jo caur Svēto Garu visuvarenais Dievs cilvēkā ieliek jaunu dzīvību, kuru turpina kopt pats Dievs. Tie, kas saņēmuši Svēto Garu, tagad vairs nav svešinieki, bet gan nākamās valstības pilsoņi kopā ar svētajiem un Dieva saimi, kā rakstīja apustulis Pāvils savā vēstulē efeziešiem.

Apustulis Šorrs kopā ar Cēres draudzi

19. oktobrī Cēres skolā notika apustuļa Šorra dievkalpojums. Apustulis kalpoja ar vārdu no Daniēla 6, 16: „Tavs Dievs, kam tu kalpo bez mitēšanas, tas lai izglābj tevi!” Šajā dievkalpojumā, kur piedalījās vairāk nekā septiņdesmit bērni un pieaugušie, apustulis runāja par to, cik svarīgi ir kalpot Dievam un paļauties uz Viņu. Tā rīkojās arī jauneklis Daniēls, kurš dzīvoja ķēniņa Dārija laikā un tika aizvests gūstā uz Bābeli ķēniņa Nebukadnēcara laikā, kad tas devās karagājienā uz Jeruzalemi un ieņēma to. Daniēls, nonācis gūstā, atteicās ēst tos ēdienus, kurus ēst aizliedza tā Kunga dotā bauslība. Viņš ēda tikai augu barību un dzēra tīru ūdeni. Pēc desmit dienām viņš izskatījās daudz labāk un veselīgāk nekā tie jaunekļi, kuri saņēma ēdienu no ķēniņa galda. Daniēls neklanījās un nepielūdza citus dievus kā vienīgi savu Dievu, Izraēla Dievu. Viņš trīs reizes dienā devās uz savu istabu, atvēra logu pret Jeruzalemi, pielūdza un slavēja Dievu. Par to viņš tika iemests lauvas bedrē, bet Dievs arī tur viņu izglāba no lauvas rīkles. Apustulis uzsvēra to, cik svarīgi ir pildīt Dieva gribu, jo Viņš vienīgais var svētīt mūs un darīt mūsu dzīves ceļu skaistāku.



Apustuļa Valtera Šorra dievkalpojums Cēres draudzē

DĀVIDS UN JONATĀNS

(1.SAMUĒLA 18–20)

Pēc tam, kad Dāvids cīņā uzvarēja filistieti Goliātu, viņš sāka dzīvot ķēniņa Saula – Jonatāna tēva - namā. Dāvids ar Jonatānu kļuva par nešķiramiem draugiem.

Vispār jau Jonatānam bija jāklūst par nākamo ķēniņu, jo viņš bija ķēniņa dēls. Taču Dievs izvēlējās Dāvidu par nākamo ķēniņu. Tomēr Jonatāns nekļuva greizsirdīgs - Dāvids bija viņa draugs, kuru tas mīlēja. Un, lai to pierādītu, Jonatāns uzdāvināja Dāvidam savus svārkus, mēteli, zobenu, loku un jostu. Bet ķēniņš Sauls bija greizsirdīgs

uz Dāvidu, jo Dāvids bija labs cīnītājs un cilvēki cienīja viņu vairāk nekā ķēniņu.

Sauls kļuva ar katru dienu dusmīgāks un kādu dienu svieda Dāvidam ar savu šķēpu. Divas reizes Dāvids izvairījās no tā. Taču Sauls neatmeta domu nogalināt Dāvidu. Jonatāns brīdināja savu draugu: „Paslēpies līdz rītam! Es runāšu ar savu tēvu un uzzināšu, kas viņam ir padomā.”

Jonatāns runāja ar savu tēvu un iestājās par Dāvidu: „Viņš vienmēr ir cīnījies par tevi, viņš uzvarēja milzi Goliātu, viņš tev nav darījis neko sliktu. Kāpēc tu gribi nogalināt nevainīgu cilvēku?” Tad Sauls apsolīja dēlam, ka viņš Dāvidam neko ļaunu nedarīs. Jonatāns to pateica Dāvidam, un Dāvids atgriezās savā

mājvietā.

Taču ķēniņš aizmirsa savu solījumu, un kādā dienā no jauna svieda ar savu šķēpu Dāvidam, tomēr



Dāvids paspēja izvairīties. Tajā pašā naktī Dāvids bēga prom. Viņš tikai vēlreiz devās pie Jonatāna, lai pajautātu savam draugam: „Jonatān, ko es izdarīju nepareizi? Kāpēc tavš tēvs grib mani nogalināt?”

Jonatāns atbildēja: „Tev nav jāmirst. Mans tēvs to būtu pateicis man.”

„Jā”, teica Dāvids, „bet tavš tēvs zina, ka mēs esam draugi, tāpēc viņš tev negrib teikt patiesību.”

Jonatāns gribēja uzzināt, vai Dāvidam ir taisnība. Pēc tam viņš atgriezās ar savu kalpu un izšaus trīs bultas. Ja viņš teiks savam kalpam, kurš lasīs izšautās bultas, ka „bultas atrodas aiz tevis”, tad viss ir kārtībā un Dāvids var atgriezties mājās ķēniņa namā. Bet, ja viņš teiks savam kalpam, ka „bultas atrodas pirms tevis”, tas nozīmēs, ka Dāvidam draud briesmas un viņam ir jābēg.

Abi draugi vienojās, un Dāvids paslēpās tīrumā.

Pa to laiku ķēniņa pilī notika lieli svētki. Sauls vēlējās uzzināt, kāpēc svētkos nav Dāvida.

Jonatāns aizbildināja sava drauga prombūtni. Sauls tik ļoti sadusmojās par to, ka Jonatāns ir Dāvida pusē, ka svieda ar šķēpu savam dēlam. Tad Jonatāns saprata, ka Dāvidam ir taisnība. Viņam bija jābēg.

Tajā naktī Jonatāns nemaz negribēja ēst – tik ļoti viņš bija noskumis. Ar savu kalpu viņš devās uz tīrumu, lai brīdinātu Dāvidu. Viņš izšāva trīs bultas un sauca savam kalpam: „Bultas atrodas pirms tevis!” Viņš atdeva savam kalpam loku ar bultām un lika aiznest uz namu, bet pats aizgāja satīties ar Dāvidu.

Abi raudāja, jo tiem bija jāšķiras.



Dāvidu Samuēls svaidīja par nākamo ķēniņu. Kā ķēniņa Saula ieroču nesējs un arfas spēlētājs viņš dzīvoja ķēniņa namā un apprecēja viņa meitu Mihalu. Pēc Saula nāves Dāvids 30 gadus bija Jūdejas ķēniņš un septiņus gadus vēlāk kļuva par visu Izraēla divpadsmit cilšu ķēniņu. Viņš iekaroja Jeruzalemi un padarīja to par Izraēla galvaspilsētu. Viņa valstība nostiprinājās un palielinājās, izcīnot daudzas uzvaras pār apkārtējām tautām. Dāvids valdīja no 1004. līdz 965. g. pirms Kristus. Dāvids par pēcteci iecēla savu dēlu un nomira apmēram 70 gadu vecumā Jeruzalemē.



PIE MAKSVELA LOMĒ (TOGO)

Vai jūs zināt, kur atrodas Lome? Nē? Lome ir Togo - nelielas valsts Rietumāfrikā - galvaspilsēta. Togo dzīvo seši miljoni cilvēku, un viens no tiem esmu es, Maksvels. Attēlā jūs redzat mani kopā ar ģimeni: tēti Dominiku, māti Edīti un manu māsu Dženiferu.

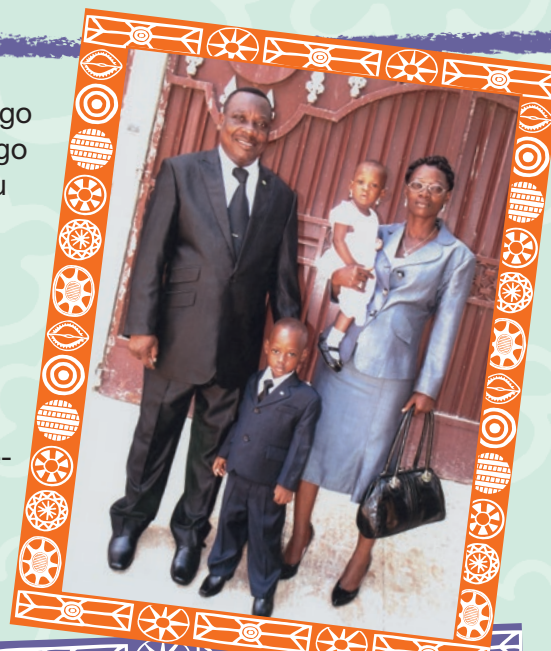


Dženifera un es labprāt spēlējami kopā. Māte dzied draudzes korī, un, kad viņa iet uz mēģinājumiem, mēs ejam viņai līdzi un mēģinām dziedāt tās dziesmas, kuras mācās koris

Man ir draugs Dāvids, un viņš dzīvo dzīvoklī mums pretim. Ar Dāvidu mēs attēlojam dievkalpojumu un mēģinām lūgt Dievu tā, kā to dara mans tētis. Tētis ir baznīcas apriņķa vecākais.

Mūsu draudze, kas atrodas Lomes mikrorajonā Sovipē, ir lielākā jaunapustuliskā draudze visā Togo. Pie mums vienmēr kaut kas notiek: mums ir lūgšanu pulciņi, svētdienas skola, reliģijas mācība, bērnu dievkalpojumi un liels koris. Baznīcā es labprāt satiekos ar citiem bērniem.

Kaut arī man ir tikai četri gadi, es jau apmeklēju skolu. Dažkārt es ielūdzu savus klases biedrus aiziet kopā ar mani uz dievkalpojumu. Es vienmēr priecājos, kad viņi nāk līdzi.



Kad mana māsa kļuva vienu gadu veca, es kopā ar māti, savu draugu Dāvidu un mūsu māsiņu Delali aizbraucām uz jūras piekrasti. Tur pirmo reizi es ieraudzīju jūru!

Dāvids un es daudz spēlējamies gan jūras krastā, gan arī ūdenī, taču ūdenī es biju piesardzīgs, jo vēl neprotu peldēt.

Pēc jūrmalas apmeklēšanas mēs devāmies uz Lomes neatkarības laukumu, kurš atrodas iepretim Togo parlamentam. 1960. gada 27. aprīlī Togo ieguva neatkarību, par ko atgādina liels piemiņklis laukuma vidū



Izbraucienā ēstgriba ir vislabākā, un izsalkuma remdēšanai vislabāk der mans mīļākais ēdiens - grilēta vistiņa. Es labprāt ēdu arī makaronus.

Man ir jābūt stipram, jo sportists patērē daudz enerģijas. Kā Dāvids, tā arī es katru brīvu brīdi spēlējam futbolu. Tas sagādā mums lielu prieku, un mēs esam kļuvuši par labiem uzbrucējiem komandā.





Attēls: © charlietuna1 – Fotolia.com

| Lūgšana un upurēšana

2015. gada septembrī tika izdots „Jaunapustuliskās baznīcas Katehisms jautājumos un atbildēs”. No 750 jautājumiem un atbildēm „Community” iepazīstinās ar atsevišķām tēmām - šajā izdevumā iztirzāsim jautājumus par jaunapustuliskajiem kristiešiem un viņu ticības dzīvi lūgšanā un upurēšanā, kā arī laulībā un ģimenē.

Ko mēs saprotam ar lūgšanu?

Lūgšana ir iespēja, ko Dievs ir devis cilvēkiem, lai nonāktu kontaktā ar Viņu. Lūgšanā ticīgais izjūt to, ka Dievs ir klātesošs, Dievs dzird un atbild. Lūdzot ticīgais noliecas pazemībā Dieva majestātes un mīlestības priekšā. Un Svētais Gars dod impulsu pareizai lūgšanai.

Vai lūgšana ir nepieciešama?

Lūgšanu sauc arī par „dvēseles elpošanu”. Šis salīdzinājums akcentē lūgšanas nozīmi ticības dzīvē. Ticība bez lūgšanas nav dzīva, bet lūgšana bez ticības nav īsta lūgšana.

Kādas norādes par lūgšanu ir devis Jēzus?

Kalna sprediķī Jēzus deva svarīgu norādi par lūgšanu (Mateja 6, 5-8): nevajag savu lūgšanu izrādīt citiem un nevajag lūgšanā izmantot daudz lieku vārdu. Dievu drīkst uzrunāt par Tēvu. Lūgšanai jānāk no sirds. Domājot par

savu atnākšanu, Jēzus piekodina: „Tāpēc palieciet nomodā visu laiku, Dievu lūgdami, lai jūs spētu izglābties no visām šīm briesmām, kurām ir jānāk, un lai jūs varētu stāties Cilvēka Dēla priekšā.” (Lūkas 21, 36)

Ko Bībele liecina par Jēzus lūgšanu dzīvi?

Evanģēliji liecina, ka Jēzus bieži aizgāja malā viens, lai lūgtu. Lūkas evaņģēlijā ir teikts, ka Jēzus īpaši lūdza pirms kādiem svarīgiem notikumiem, līdz pār Viņu nāca Svētais Gars (Lūkas 3, 21.22):

- pirms Viņš izvēlējās divpadsmit apustuļus (Lūkas 6, 12),
- pirms Tēvs Viņu apskaidroja tagadnes un mūžības liecinieku priekšā (Lūkas 9, 28-36),
- pirms Viņa ciešanām (Lūkas 22, 41-46),
- pirms Viņš mira pie krusta (Lūkas 23, 46).

Zīmīgi, ka Jēzus bija gatavs pateikties jau tad, kad Viņa lūgšana vēl nebija sadzirdēta (Jāņa 11, 41.42).

Kā mums būtu jālūdz?

Lūgšana nav saistīta ar ārējo apveidu. Taču lūgšanas intensitāte var tikt pastiprināta, ja mēs aizveram acis, saliekam rokas vai noslīgstam ceļos. Ar to lūdzējs attālinās no ikdienas rosības, viņš iekšēji noliecas pazemībā Dieva priekšā. Jaunapustuliskie kristieši dienu iesāk un pabeidz ar lūgšanu. Tāpat mēs lūdzamies arī pirms ēšanas. Arī dienas gaitā mēs no jauna vērsamies pie Dieva, lai sajustu Viņa tuvumu, un meklējam Viņa palīdzību. Ģimenē vecāki lūdz kopā ar saviem bērniem, tā ievadot viņus lūgšanu dzīvē.

Kāds ir lūgšanas saturs?

Lūgšanas saturu nosaka pielūgšana, pateicība, lūgums un aizlūgums.

Kā notiek pielūgšana?

Atziņa par Dieva lielumu aicina mūs Viņu pielūgt: „Nāciet, pielūgsim un zemosimies, locīsim ceļus tā Kunga, sava Radītāja, priekšā.” (Psalmi 95, 6)

Ko lūgšanā ietver pateicība?

Pateicība lūgšanā ietver visu to, kas ir nācis no Dieva labestības, - vārdu, žēlastību, sakramentu, kā arī zemes dāvanas, kā ēdiens, apģērbs un mājoklis.

Kādus lūgumus mēs nesam Dieva priekšā?

Lūgumā mēs pasakām Dievam visas mūsu vajadzības, piemēram, vēlmi būt pasargātam ticībā, eņģeļu aizsardzību vai Dieva palīdzību ikdienā. Nozīmīgākais lūgums ir vērst uz drīzu Kristus atnākšanu, tā ir vēlme tikt uzņemtiem Viņa žēlastībā.

Kā mēs aizlūdzam?

Aizlūgums ir tuvākā mīlestības izpausme, un tā neaprobežojas tikai ar savu ģimeni vai draudzi, bet gan ietver sevī visus, kam ir vajadzīga Dieva palīdzība, - vai viņi būtu šeit vai viņšaulē.

Kāda ir lūgšanas iedarbība?

Lūgšana stiprina ticīgā pašāvēību uz Dievu un dod noteiktību

par drošību Dievā. Lūdzējs pēc lūgšanas ir drošs, ka viss tagad ir Dieva rokās: „Pavēli tam Kungam savu ceļu un cerē uz Viņu, gan jau Viņš tad darīs.” (Psalmi 37, 5)

Kas ir „gatavība upurēties”?

Vispārīgi ar to saprot cilvēka iekšējo gatavību savus spēkus un dotības izlietot citu vajadzībām un neizmantojot tās tikai savām interesēm.

Ko nozīmē jēdziens „upuris”?

„Upuris” ir dāvana, kas tiek nesta Dievam. Ar to var saprast arī darbus, kurus cilvēks dara citu labā. Tāpat arī naudas līdzekļi, kuri tiek ziedoti reliģiskiem mērķiem, tiek uztverti kā upuris.

Kā mēs saprotam vārda „upuris” nozīmi?

Mūsu „upuris” nozīmē mūsu spēju un dotību izmantošanu kalpošanā Dievam Viņa darbā. Mēs vingrināmies arī atteikties no lietām par labu Dieva darbam, kas arī ir mūsu upuris. Ticīgajam ir iespēja savu pateicību un mīlestību izpaust Dievam arī konkrētās dāvanās (upurī): vai tā būtu nauda vai kāda lieta, priekšmets. Pēc Maleahija 3, 10 ir jānes desmitā tiesa no visiem saviem labumiem. „Desmitā tiesa” var kalpot par orientieri brāļiem un māsām, nesot upuri tā Kunga namā. Un galu galā upuris ir viss, ko ticīgie dara savā mīlestībā pret Dievu.

Kas ir pamats gatavībai upurēt?

Upuris kristiešiem nedrīkst būt pienākums piespiedu kārtā, tāpat nedrīkst upurēt, tikai gaidot kādu pateicību, samaksu par upuri. Gatavība nest upuri vienmēr veidojas no ticības, pateicības un mīlestības pret Dievu.

Kā parādās gatavība nest upuri draudzes dzīvē?

Gatavība nest upuri draudzes dzīvē parādās šādi: brāļi un māsas Dieva darbā, negaidot samaksu par to, ziedo savu brīvo laiku, kā arī savu spēku un dotības. Daudzi darbojas mūzikā vai kā mācītājs baznīcā. Neskaitot dažus izņēmumus, visi amatnesēji pilda savus pienākumus goda amatā – bez atlīdzības.

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders, Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice
 Frīdriha Bišofa izdevniecība, Frankfurter Str. 22, 63263 Neu-Isenburg, Vācija
 Redaktors: Pēteris Johannings



Attēls: © Studio Romantic – Fotolia.com

|Laulība un ģimene

Kas ir laulība?

Laulība ir dzīves kopība starp vīru un sievu, kam ir devis svētību pats Dievs. Tā veido jaunas ģimenes pamatus. Laulības pamatā ir publiski dots uzticības apsolījums, kuru abi laulātie ir devuši no brīvas gribas. Lai laulība izdotos, ir nepieciešama savstarpēja mīlestība un uzticība. Vairāku dzīvesbiedru laulība (poligāmija) nav atbilstoša kristīgajai mācībai un tradīcijām.

Kas ir laulības pamatā radīšanas vēsturē?

„Un Dievs radīja cilvēku pēc sava tēla un līdzības. Viņš to radīja, vīrieti un sievieti. Dievs tos svētīja un sacīja viņiem: augļojieties un vairojieties un piepildiet zemi un pakļaujiet

to.” (1. Mozus 1, 27.28) Abi - vīrs un sieva - ir radīti pēc Dieva līdzības. Atšķirīgi, bet līdzvērtīgi abi atrodas Dieva svētībā. Cilvēks ir radīts kā sabiedriska būtne; laulībā vīrs un sieva kļūst par palīgu viens otram. Dievs tas Kungs sacīja: „Nav labi cilvēkam būt vienam. Es tam darišu palīgu, kas būs ap viņu.” (1. Mozus 2, 18) Noslēdzot laulību, vīrs ar sievu vienojas ciešākā kopībā, kura ir domāta visai dzīvei: „Tādēļ vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu.” (1. Mozus 2, 24)

Kāda nozīme ir laulības svētībai?

Laulības svētība var izpausties dažādos veidos: tā stiprina spēku pastāvēt ilgstošā mīlestībā un uzticībā; tā sekmē

gatavību kalpot, palīdzēt un izprast; tā palīdz neskatīties uz kļūdām, spēt piedot un izlīgt. Taču saņemtajai svētībai tikai tad ir iedarbība, ja abi laulātie arī attiecīgi izturas.

Kāda nozīme ir kristīgajai ticībai laulības saglabāšanā?

Ir svarīgi, lai laulības partneriem būtu līdzīgas domas ticības jautājumos. Taču tas, ka abi laulātie ir kristieši, nav pamats būt drošiem par harmonisku laulības dzīvi. It īpaši tad, ja viens no laulības partneriem pieder citam kultūras lokam, citai reliģijai vai konfesijai. Tāpēc pirms kopīgas dzīves laulībā ir jānoskaidro visi attiecīgie jautājumi.

Kāda nozīme laulības dzīvē ir seksualitātei?

Ja priekšplānā ir abu izpratne, vienotība un mīlestība, tad arī seksualitāte var kalpot abu laulāto kopības stiprināšanai. Seksualitātei laulības dzīvē jābalstās iejūtībā un otra respektēšanā.

Kāda ir Jaunapustuliskās baznīcas attieksme pret ģimenes plānošanu?

Ģimenes plānošana ir abu laulāto partneru lieta. Taču baznīca noraida tos līdzekļus un metodes, kurām ir būtiska ietekme uz jau apauglotas olšūnas nonāvēšanu. Baznīca principiāli nenoraida mākslīgo apaugļošanu, taču tiek noraidīti visi tie paņēmieni, kuri, balstoties cilvēka izvēlē, varētu iznīcināt dzīvību.

Kāda ir Jaunapustuliskās baznīcas attieksme pret pienākumu pildīšanu darbā un sabiedrībā?

Pienākumu pildīšanas orientieris darbā un sabiedrībā ir desmit baušļi. Kristieša pienākums ir sniegt savu artavu sabiedrības labklājības labā. Katrs pats par to ir atbildīgs.

Kā Jaunapustuliskā baznīca uztver savu atbildību par sabiedrības labklājību?

Iespēju un savu uzdevumu ietvaros Jaunapustuliskā baznīca palīdz sekmēt visas sabiedrības labklājību. Jaunapustuliskā baznīca iestājas par mieru pasaulē, aicina uz samierināšanos un piedošanu. Jebkuru vardarbību tā noraida un nosoda.

Kāda ir jaunapustuliskā kristieša darbība sabiedriskajā dzīvē?

Jā, jaunapustuliskais kristietis darbojas arī sabiedriskajā dzīvē. Baznīca nekādā veidā neietekmē tās locekļu

politiskos uzskatus un darbību. Jaunapustuliskā baznīca aicina savus baznīcēnus būt iecietīgiem un tolerantiem pret visiem cilvēkiem neatkarīgi no to sociālās izcelsmes, vecuma, valodas un citām atšķirībām.

Kāda ir Jaunapustuliskās baznīcas nostāja pret valsti?

Jaunapustuliskā baznīca akcentē atklātā un konstruktīvas attiecības ar valdību un iestādēm. Baznīca nejaucas valsts politikā. Savā darbībā tā balstās uz attiecīgās zemes likumiem un vadās pēc vārdiem no apustuļa Pāvila vēstules romiešiem 13, 1: „Ikviens lai paklausīgs varām, kas valda. Jo nav valsts varas, kā vien no Dieva, un tās, kas ir, ir Dieva ieceltas.” Tā pieņem, ka valsts vara ir mērojama ar dievišķajiem baušļiem. Baznīca pilda valsts pieņemtos likumus un ievēro kārtību, kas pastāv attiecīgajā valstī. Taču tā no valsts sagaida arī savas pozīcijas un nostājas respektēšanu.

Kādas ir Jaunapustuliskās baznīcas attiecības ar citām baznīcām, reliģijām un reliģiskajām kopienām?

Jaunapustuliskā baznīca un tās piederīgie respektē citu cilvēku reliģiskos uzskatus un darbību un neizsakās nonieciņoši par citiem ticīgajiem, reliģijām un reliģiskajām kopienām. Tā cenšas uzturēt labas un mierīgas attiecības, kas balstītos savstarpējā cieņā un respektā. Baznīca atturas no reliģiskā fanātisma. Dialogā ar citām kristīgajām baznīcām, neskatoties uz atšķirīgām mācību pozīcijām, tā uzsver kristīgās ticības kopību.

Kādas ir Jaunapustuliskās baznīcas sociālās saistības?

Jaunapustuliskā baznīca ir saistīta ar evaņģēliju. Tā savu uzdevumu redz „tuvākā mīlestībā”, kur viss tiek darīts par labu cilvēkam, neskatoties uz viņa personību. Sociālās saistības brīvprātīgi pilda daudzi draudzes locekļi gan garīgā, gan materiālās palīdzības veidā. Savu iespēju robežās baznīca plāno un īsteno daudzus labdarības projektus, kā arī organizē palīdzības akcijas nelaimē nonākušajiem visā pasaulē, sadarbojoties ar citām palīdzības organizācijām.

Apskats

- 01.01.2017 Berne (Šveice)
- 08.01.2017 Berlīne (Vācija)
- 15.01.2017 Lome (Togo)
- 20.01.2017 Sarha (Čada)
- 21.01.2017 Kumra (Čada)
- 22.01.2017 Ndžamena (Čada)
- 12.02.2017 Kulmbaha (Vācija)
- 17.02.2017 Bisava (Gvineja-Bisava)
- 18.02.2017 Bisava (Gvineja-Bisava)
- 19.02.2017 Sēgu (Senegāla)
- 24.02.2017 Mpumalanga (D.R.)
- 26.02.2017 Durbana (D.R.)
- 05.03.2017 Neiminstere (Vācija)
- 12.03.2017 Saskatūna (Kanāda)
- 14.03.2017 Kvebeka (Kanāda)
- 19.03.2017 Vupertāle (Vācija)
- 26.03.2017 Evrē (Francija)

